

[Poul Møller.]

men i det øjeblik anmeldelse for pengeafpresning vil medføre straf efter den foreslåede bestemmelse for anmelderen, er det naturligvis klart, at der vil blive større mulighed for pengeafpresning, end vi har haft hidtil.

Jeg er derfor bange for, at gennemførelsen af den pågældende bestemmelse vil føre til øget afpresning, og jeg er også bange for bestemmelsen i en anden henseende. Jeg er bange for, at en bestemmelse, som i praksis kun kan blive anvendt i måske en promille af de tilfælde, den bliver overtrådt, i sig selv er en svaghed for en straffelov. Jeg hørte, at det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo sagde, at det var det generalpræventive, der her var det vigtigste; hun troede egentlig ikke så meget på straf som specialpræventiv foranstaltning, som forbedrende foranstaltning. Men i det øjeblik man på forhånd ved, at straffebestemmelsen kun ved et tilfælde kan komme til anvendelse, fordi det ikke er en forbrydelse, som har vidner, det er ikke en forbrydelse, som det er let for andre overhovedet at erfare er begået, i det øjeblik man ved, at det er så få tilfælde, der anmeldes, virker den ikke generalpræventivt. Det tror jeg at de fleste, der har kendt noget til strafferetspraksis, vil vide, at det vigtigste for, at en strafforskrift kan virke generalpræventivt, er, at man næsten altid kan gå ud fra, at lovovertrædelsen bliver ramt, at man finder frem til den skyldige, at man kan straffe på området. Men her, hvor man kun i få af tilfældene vil kunne gøre det, vil den komme til at virke ganske vilkårlig, og det mener jeg er en svaghed for en straffelovsbestemmelse.

Jeg vil gerne med disse bemærkninger henstille til det høje tings medlemmer nøje at overveje denne sag og at stemme sammen med mindretallet i betænkningen for det stillede ændringsforslag, hvorved punkt 49 udgår.

Jeg vil gerne til sidst sige, at jeg tror, det er vigtigt, at der for strafskærpelse er

et overvejende flertal i befolkningen og i folketinget. Det er velfærdsindgribende foranstaltninger, vi her har med at gøre, det er menneskeskæbner, vi her skal pleje, og vi har altid set sådan på det, at strafskærpelse måtte kræve, at der var en overvejende tilslutning til skærpelsen, at den byggede på en almindelig fornemmelse af, at den var rigtig og nødvendig. Vi har set i udvalgsbetænkningen, at stemmerne i udvalget står 9 mod 8 omkring denne strafskærpelse. Jeg synes, at dette forhold, at tingets kyndigste straffelovsekspertter, som har siddet i dette udvalg, deler sig med stemmetallene 9 og 8, i sig selv skulle opfordre tinget og først og fremmest den højtærede justitsminister til, selv om han måske får et flertal i salen i dag, at overveje, om det er rigtigt med en beskeden majoritet at gennemføre en skærpelse af straffelovgivningen. Burde en sådan beskeden majoritet, og dette, at de kyndige, der har arbejdet i udvalget med sagen, har delt sig i 9 og 8, ikke trods alt give den højtærede justitsminister anledning til at overveje, om sagens gennemførelse ikke skulle udskydes indtil næste folketingsår, i hvert fald for så vidt angår denne lovbestemmelse?

Else-Merete Ross: Trækker et udvalgsarbejde i langdrag, kan det ske, at udtalelser fra første behandling kommer til at stå lidt mindre klart i ens erindring, og man kan begynde at tvivle om sin egen fornemmelse af, hvordan visse punkter i lovforslaget blev behandlet. Så er folketingets trykte forhandlinger gode at ty til, og det har jeg gjort med hensyn til mine følgende bemærkninger.

Jeg skal her særlig holde mig til, hvad der ved første behandling blev sagt om indførelsen af det helt nye princip, at en kunde i et homoseksuelt prostitutionsforhold straffes, sådan som det er formuleret i nyt stk. 4 til § 225.

Jeg forstår ikke konsekvensen i de uafhængiges udtalelse ved første behandling om, at det er overdrevent at betragte per-